

บทที่ ๔

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา” ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น ๔ ตอน ดังนี้

๔.๑ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

๔.๒ ผลวิเคราะห์การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา

๔.๓ ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา

๔.๔ ข้อเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	หมายถึง	ประชากรทั้งหมด
n	หมายถึง	กลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
f	หมายถึง	ค่าสถิติทดสอบเอฟ (f-test)
*	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
P	หมายถึง	ความน่าจะเป็นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
df	หมายถึง	ชั้นของความเป็นอิสระ
SS	หมายถึง	ผลบวกกำลังสองของคะแนน
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน

๔.๑ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถามการวิจัย ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น ๔ ส่วน จำแนกตาม อายุ ระดับชั้น คะแนนเฉลี่ยสะสม และภูมิำเนา จากการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามการวิจัยในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๑๑ โรงเรียน จำแนกได้ดังนี้

ตารางที่ ๔.๑ แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	ประชากรกลุ่มตัวอย่าง (n = ๒๗๐)	
	จำนวน	ร้อยละ
๑. อายุ		
๑) อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี	๗๗	๒๘.๕
๒) อายุ ๑๕ – ๑๖ ปี	๙๘	๓๖.๓
๓) อายุ ๑๗ – ๑๘ ปี	๗๒	๒๖.๗
๔) อายุ ๑๙ – ๒๐ ปี	๑๕	๕.๖
๕) อายุ ๒๑ ปี ขึ้นไป	๘	๓.๐
รวม	๒๗๐	๑๐๐.๐
๒. ระดับชั้น		
๑) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑	๔๕	๑๖.๗
๒) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒	๔๙	๑๘.๑
๓) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓	๕๗	๑๗.๔
๔) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔	๖๑	๒๒.๖
๕) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕	๓๖	๑๓.๓
๖) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖	๓๒	๑๑.๙
รวม	๒๗๐	๑๐๐.๐
๓. คะแนนเฉลี่ยสะสม		
๑) น้อยกว่า ๒.๐๐	๒๖	๙.๖
๒) ๒.๐๐-๒.๕๐	๑๐๑	๓๗.๔
๓) ๒.๕๑-๓.๐๐	๗๗	๒๘.๕
๔) ๓.๐๑-๓.๕๐	๓๔	๑๒.๖
๕) มากกว่า ๓.๕๐	๓๒	๑๑.๙
รวม	๒๗๐	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๔.๑ (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	ประชากรกลุ่มตัวอย่าง (n = ๒๗๐)	
	จำนวน	ร้อยละ
๔. ภูมิภาค		
๑) จังหวัดนครราชสีมา	๑๒๗	๔๗.๐
๒) จังหวัดในภาคเหนือ	๑๕	๕.๖
๓) จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๘	๓.๐
๔) จังหวัดในภาคตะวันออก	๗๖	๒๘.๑
๕) จังหวัดในภาคกลาง	๒๑	๗.๘
๖) จังหวัดในภาคใต้	๔	๑.๕
๗) ต่างประเทศ	๑๙	๗.๐
รวม	๒๗๐	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๔.๑ ผู้ตอบจำแนกตามอายุ พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มี อายุ ๑๕ – ๑๖ ปี (ร้อยละ ๓๖.๓) ๑) อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี (ร้อยละ ๒๘.๕) อายุ ๑๙ – ๒๐ ปี (ร้อยละ ๕.๖) อายุ ๒๑ ปี ขึ้นไป (ร้อยละ ๓.๐) ตามลำดับ

จำแนกตามระดับชั้น พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ (ร้อยละ ๒๒.๖) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ (ร้อยละ ๑๘.๑) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (ร้อยละ ๑๗.๔) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ (ร้อยละ ๑๖.๗) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ (ร้อยละ ๑๓.๓) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ร้อยละ ๑๑.๙) ตามลำดับ

จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มี คะแนนเฉลี่ยสะสม ๒.๐๐-๒.๕๐ (ร้อยละ ๓๗.๔) คะแนนเฉลี่ยสะสม ๒.๕๑-๓.๐๐ (ร้อยละ ๒๘.๕) คะแนนเฉลี่ยสะสม ๓.๐๑-๓.๕๐ (ร้อยละ ๑๒.๖) คะแนนเฉลี่ยสะสม มากกว่า ๓.๕๐ (ร้อยละ ๑๑.๙) คะแนนเฉลี่ยสะสม น้อยกว่า ๒.๐๐ (ร้อยละ ๙.๖) ตามลำดับ

จำแนกตามภูมิภาคพบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ใน ภูมิภาคจังหวัด นครราชสีมา (ร้อยละ ๔๗.๐) ภูมิภาคจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ร้อยละ ๒๘.๑) ภูมิภาคจังหวัดในภาคกลาง (ร้อยละ ๗.๘) ภูมิภาคต่างประเทศ (ร้อยละ ๗.๐) ภูมิภาคจังหวัด ในภาคเหนือ (ร้อยละ ๕.๖) ภูมิภาคจังหวัดในภาคตะวันออก (ร้อยละ ๓.๐) ภูมิภาคจังหวัดใน ภาคใต้ (ร้อยละ ๑.๕)

๔.๒ ผลวิเคราะห์การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของ นักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้วิธีการคำนวณค่าเฉลี่ยและ ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน เป็นรายข้อ รายด้านและรวมทุกด้าน ได้ผลดังแสดงรายละเอียดในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๔.๒ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา โดยภาพรวมและจำแนกเป็นรายด้าน

การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียน โรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา	ประชากรกลุ่มตัวอย่าง (n = ๒๗๐) ระดับความคิดเห็น			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
๑. ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๗๐	๐.๙๓	มาก	๓
๒. ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๖๙	๑.๐๔	มาก	๔
๓. ด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๗๐	๑.๐๐	มาก	๒
๔. ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๗๐	๑.๐๑	มาก	๑
ภาพรวม	๓.๖๙	๐.๙๙	มาก	

จากตารางที่ ๔.๒ พบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา โดยภาพรวมและจำแนกเป็นรายด้าน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๖๘$, S.D. = ๐.๙๙) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทั้ง ๔ ด้าน และเมื่อเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย จะเห็นว่าด้านการวัดและ การประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๗๐$, S.D. = ๑.๐๑) รองลงมาด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๗๐$, S.D. = ๑.๐๐) ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๗๐$, S.D. = ๐.๙๓) และด้าน การจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๖๙$, S.D. = ๑.๐๔) ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๓ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมและจำแนกเป็นรายข้อ

ด้านที่ ๑. ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ประชากรกลุ่มตัวอย่าง (n = ๒๗๐)			
	ระดับความคิดเห็น			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
๑. หลักสูตรมีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีเนื้อหาที่ชัดเจน	๓.๗๓	๐.๘๓	มาก	๒
๒. เนื้อหาหลักสูตรสถานศึกษานำข้อมูลชุมชน และท้องถิ่นมาใช้ในการจัดทำหลักสูตรที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๗๐	๐.๙๐	มาก	๕
๓. มีความเข้าใจสาระสำคัญของมาตรฐานการเรียนรู้ที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองอย่างชัดเจน	๓.๖๑	๐.๙๒	มาก	๗
๔. หลักสูตรการเรียนรู้ที่ส่งเสริมแบบนำตนเองมีการพัฒนาให้ทันสมัยอย่างสม่ำเสมอ	๓.๖๙	๐.๙๔	มาก	๖
๕. การใช้หลักสูตรที่มีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้มีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน	๓.๗๐	๑.๐๐	มาก	๔
๖. หลักสูตรสถานศึกษาที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีการปรับปรุงให้ตรงตามความต้องการของท้องถิ่นที่นักเรียนอาศัยอยู่	๓.๗๐	๑.๐๓	มาก	๓
๗. การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองที่ใช้อยู่	๓.๗๗	๐.๙๓	มาก	๑
รวมเฉลี่ย	๓.๗๐	๐.๙๓	มาก	

จากตารางที่ ๔.๓ พบว่า ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๗๐$, S.D. = ๐.๙๓๙) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย สามอันดับแรก ได้แก่ อันดับหนึ่ง ข้อที่ ๗ การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองที่ใช้อยู่ ($\bar{X} = ๓.๗๗$, S.D. = ๐.๙๓๖) อันดับสอง ข้อที่ ๑. หลักสูตรมีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีเนื้อหาที่ชัดเจน ($\bar{X} = ๓.๗๓$, S.D. = ๐.๘๓๓) อันดับสาม ข้อที่ ๖. หลักสูตรสถานศึกษาที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีการปรับปรุงให้ตรงตามความต้องการของท้องถิ่นที่นักเรียนอาศัยอยู่ ($\bar{X} = ๓.๗๐$, S.D. = ๑.๐๓๒) อันดับน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อที่ ๓. มีความเข้าใจสาระสำคัญของมาตรฐานการเรียนรู้ที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองอย่างชัดเจน ($\bar{X} = ๓.๖๑$, S.D. = ๐.๙๒๕)

ตารางที่ ๔.๔ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมและจำแนกเป็นรายข้อ

ด้านที่ ๒. ด้านการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ประชากรกลุ่มตัวอย่าง (n = ๒๗๐)			
	ระดับความคิดเห็น			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
๑. นักเรียนมีการคิดวิเคราะห์อย่างสม่ำเสมอตลอดการเรียนการสอนที่มีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๗๗	๐.๙๑๗	มาก	๒
๒. การจัดการเรียนการสอนมีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๕๗	๐.๙๕๓	มาก	๗
๓. ขณะการเรียนการสอนมีการกระตุ้นผู้เรียนให้มีการเรียนรู้แบบนำตนเองตลอดเวลา	๓.๖๗	๐.๙๕๙	มาก	๖
๔. เนื้อหาที่นำมาจัดการเรียนการสอนทุกวิชา นักเรียนได้เกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์โดยให้นักเรียนมีการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๗๐	๑.๕๒๔	มาก	๕
๕. การจัดการเรียนการสอนแบบนำตนเองมีความหลากหลายและมีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน	๓.๗๖	๐.๙๕๔	มาก	๓
๖. แผนการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการเรียนรู้แบบนำตนเอง มีความสอดคล้องกับตัวนักเรียน	๓.๖๓	๐.๙๔๖	มาก	๖
๗. การจัดการเรียนการสอนแบบนำตนเองมีการทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้มาอย่างสม่ำเสมอ	๓.๗๑	๑.๐๕๙	มาก	๔
๘. ตลอดการจัดการเรียนการสอนแบบนำตนเองเพื่อให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ซักถามอย่างเต็มที่	๓.๗๘	๐.๙๙๘	มาก	๑
รวมเฉลี่ย	๓.๖๙	๑.๐๔๐	มาก	

จากตารางที่ ๔.๔ พบว่า ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = ๓.๖๙, S.D. = ๑.๐๔๐) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย สามอันดับแรก ได้แก่ อันดับหนึ่งข้อที่ ๑๕. ตลอดการจัดการเรียนการสอนแบบนำตนเองเพื่อให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ซักถามอย่างเต็มที่ ($\bar{X}$ = ๓.๗๘, S.D. = ๐.๙๙๘) อันดับสอง ข้อที่ ๘. นักเรียนมีการคิดวิเคราะห์อย่างสม่ำเสมอตลอดการเรียนการสอนที่มีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ($\bar{X}$ = ๓.๗๗, S.D. = ๐.๙๑๗) อันดับสาม ข้อที่ ๑๒. การจัดการเรียนการสอนแบบนำตนเองมีความหลากหลายและมีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน

($\bar{x}$ = ๓.๗๖, S.D. = ๐.๙๕๔) อันดับน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อที่ ๙. การจัดการเรียนการสอนมีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ($\bar{x}$ = ๓.๕๗, S.D. = ๐.๙๕๓)

ตารางที่ ๔.๕ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา ด้านสื่อ การเรียนรู้ ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมและจำแนกเป็นรายข้อ

ด้านที่ ๓. ด้านสื่อการเรียนรู้ ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ประชากรกลุ่มตัวอย่าง (n = ๒๗๐)			
	ระดับความคิดเห็น			
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
๑. สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้ในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๘๑	๐.๙๔๓	มาก	๒
๒. มีการนำตนเองในการใช้สื่อเทคโนโลยีสืบค้นข้อมูลในการเรียน	๓.๗๘	๑.๐๓๙	มาก	๓
๓. มีการนำตนเองใช้โปรแกรมช่วยสอนในการเรียนรู้	๓.๖๓	๑.๐๕๑	มาก	๗
๔. ได้ใช้ชุดการเรียนรู้ในการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๔๙	๑.๐๗๓	มาก	๘
๕. สื่อการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีการประเมินอย่างสม่ำเสมอ	๓.๘๒	๐.๙๕๕	มาก	๑
๖. สื่อการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความเหมาะสมกับนักเรียนและสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน	๓.๗๕	๐.๙๓๐	มาก	๔
๗. สื่อการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีการพัฒนาให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ	๓.๗๒	๐.๙๔๘	มาก	๕
๘. รู้แนวทางการใช้สื่อการเรียนรู้ที่ตามสถานที่ต่างๆ ด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๖๓	๑.๑๐๕	มาก	๖
รวมเฉลี่ย	๓.๗๐	๑.๐๐๕	มาก	

จากตารางที่ ๔.๕ พบว่า ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา ด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = ๓.๗๐, S.D. = ๑.๐๐๕) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย สามอันดับแรก ได้แก่ อันดับหนึ่ง ข้อที่ ๒๐. สื่อการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีการประเมินอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x}$ = ๓.๘๒, S.D. = ๐.๙๕๕) อันดับสอง ข้อที่ ๑๖. สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้ในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ($\bar{x}$ = ๓.๘๑, S.D. = ๐.๙๔๓) อันดับที่สาม ข้อที่ ๑๗. มีการนำตนเองในการใช้สื่อเทคโนโลยีสืบค้นข้อมูลในการเรียน ($\bar{x}$ = ๓.๗๘, S.D. = ๑.๐๓๙) อันดับน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อที่ ๑๙. ได้ใช้ชุดการเรียนรู้ในการเรียนรู้แบบนำตนเอง ($\bar{x}$ = ๓.๔๙, S.D. = ๑.๐๗๓)

ตารางที่ ๔.๖ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมและจำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านที่ ๔. ด้านการวัดและการประเมินผล ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ประชากรกลุ่มตัวอย่าง (n = ๒๗๐)			
	ระดับความคิดเห็น			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
๑. เครื่องมือวัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความตรงตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	๓.๖๙	๐.๙๖๘	มาก	๕
๒. การวัดและประเมินผลมีความครอบคลุมที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	๓.๖๙	๐.๙๗๗	มาก	๔
๓. เครื่องมือวัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีการผ่านการประเมินคุณภาพ	๓.๖๗	๐.๙๙๐	มาก	๖
๔. เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความหลากหลาย	๓.๖๕	๑.๐๓๐	มาก	๗
๕. การวัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความยุติธรรมและความเที่ยงตรง	๓.๗๕	๑.๐๗๘	มาก	๒
๖. วิธีการวัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมนักเรียน	๓.๗๐	๐.๙๖๕	มาก	๓
๗. เครื่องมือการวัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีการพัฒนาให้ทันสมัย	๓.๗๘	๑.๐๖๔	มาก	๑
รวมเฉลี่ย	๓.๗๐	๑.๐๑๐	มาก	

จากตารางที่ ๔.๖ พบว่า ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = ๓.๗๐$, S.D. = ๑.๐๑๐) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ เรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย สามอันดับแรก ได้แก่ อันดับหนึ่ง ข้อที่ ๓๐. เครื่องมือการวัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีการพัฒนาให้ทันสมัย ($\bar{x} = ๓.๗๘$, S.D. = ๑.๐๖๔) อันดับสอง ข้อที่ ๒๘. การวัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความยุติธรรมและความเที่ยงตรง ($\bar{x} = ๓.๗๕$, S.D. = ๑.๐๗๘) อันดับสาม ข้อที่ ๒๙. วิธีการวัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมนักเรียน ($\bar{x} = ๓.๗๐$, S.D. = ๐.๙๖๕) อันดับน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อที่ ๒๗. เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความหลากหลาย ($\bar{x} = ๓.๖๕$, S.D. = ๑.๐๓๐)

๔.๓ ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ One – way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมจังหวัดนครราชสีมา จำแนกตาม อายุ ระดับชั้น คณะแผนกเถลิงธรรม และภูมิลาเนา เป็นรายด้าน ในกรณีที่มีความแตกต่าง ผู้วิจัยใช้วิธีเปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบรายคู่ของ เชฟเฟ (Scheffe) รายด้านและรวมทุกด้าน ได้ผลดังแสดงรายละเอียดในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๔.๗ แสดงการเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามอายุ

การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง	แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
๑. ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๔๒๐	๔	๐.๑๐๕	๐.๔๑๗	๐.๗๙
	ภายในกลุ่ม	๖๖.๖๐๔	๒๖๕	๐.๒๕๑	-	-
	รวม	๖๗.๐๒๔	๒๖๙	-	-	-
๒. ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๘.๕๓๖	๔	๒.๑๓๔	๕.๓๐๓	๐.๐๐*
	ภายในกลุ่ม	๑๐๖.๖๓๕	๒๖๕	๐.๔๐๒	-	-
	รวม	๑๑๕.๑๗๑	๒๖๙	-	-	-
๓. ด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๗๕	๔	๐.๐๔๔	๐.๓๐๓	๐.๘๗
	ภายในกลุ่ม	๓๘.๓๓๗	๒๖๕	๐.๑๔๕	-	-
	รวม	๓๘.๕๑๒	๒๖๙	-	-	-
๔. ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๐๗	๔	๐.๐๕๒	๐.๕๑๘	๐.๗๒
	ภายในกลุ่ม	๒๖.๔๖๖	๒๖๕	๐.๑๐๐	-	-
	รวม	๒๖.๖๗๓	๒๖๙	-	-	-
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	๐.๖๐๔	๔	๐.๑๕๑	๑.๓๕๓	๐.๒๕
	ภายในกลุ่ม	๒๙.๕๖๒	๒๖๕	๐.๑๑๒	-	-
	รวม	๓๐.๑๖๕	๒๖๙	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

จากตารางที่ ๔.๗ พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบ การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามอายุ พบว่า นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ ๐.๐๕

ซึ่งปฏิเสธและไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ยกเว้นด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ที่มีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ 0.00^* ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธีของ Scheffe ดังตารางที่ ๔.๘

ตารางที่ ๔.๘ แสดงการเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่

อายุ	๑๓ - ๑๔ ปี ($\bar{x}=๔.๔๖$)	๑๕ - ๑๖ ปี ($\bar{x}=๔.๔๓$)	๑๗ - ๑๘ ปี ($\bar{x}=๔.๔๕$)	๑๙ - ๒๐ ปี ($\bar{x}=๔.๖๒$)	๒๑ ปีขึ้นไป ($\bar{x}=๔.๕๙$)
๑๓ - ๑๔ ปี ($\bar{x}=๔.๔๖$)	-	.๐๔๗	.๐๑๔	-.๐๗๔	-๑.๐๖๖*
๑๕ - ๑๖ ปี ($\bar{x}=๔.๔๓$)	-	-	.๐๓๓	-.๐๒๗	-๑.๐๑๑*
๑๗ - ๑๘ ปี ($\bar{x}=๔.๔๕$)	-	-	-	-.๐๖๐	-๑.๐๕๒*
๑๙ - ๒๐ ปี ($\bar{x}=๔.๖๒$)	-	-	-	-	-.๙๙๒*
๒๑ ปีขึ้นไป ($\bar{x}=๔.๕๙$)	-	-	-	-	-

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕**

จากตารางที่ ๔.๘ พบว่า แสดงการเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนที่มีอายุ ๑๓ - ๑๔ ปี กับนักเรียนที่มีอายุ ๒๑ ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักเรียนที่มีอายุ ๑๕ - ๑๖ ปี กับนักเรียนที่มีอายุ ๒๑ ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักเรียนที่มีอายุ ๑๗ - ๑๘ ปี กับนักเรียนที่มีอายุ ๒๑ ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักเรียนที่มีอายุ ๑๙ - ๒๐ ปี กับนักเรียนที่มีอายุ ๒๑ ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยนักเรียนที่มีอายุ ๑๓ - ๑๔ ปี และนักเรียนที่มีอายุ ๑๕ - ๑๖ ปี และนักเรียนที่มีอายุ ๑๗ - ๑๘ ปี และนักเรียนที่มีอายุ ๑๙ - ๒๐ ปี มีระดับความคิดเห็น น้อยกว่านักเรียนที่มีอายุ ๒๑ ปีขึ้นไป

ตารางที่ ๔.๙ แสดงการเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามระดับชั้น

การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง	แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
๑. ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๒.๗๕๙	๕	๐.๕๕๒	๒.๒๖๗	๐.๐๔*
	ภายในกลุ่ม	๖๔.๒๖๔	๒๖๔	๐.๒๔๓	-	-
	รวม	๖๗.๐๒๔	๒๖๙	-	-	-
๒. ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๖.๔๘๙	๕	๑.๒๙๘	๓.๑๕๓	๐.๐๙
	ภายในกลุ่ม	๑๐๘.๖๘๑	๒๖๔	๐.๔๑๒	-	-
	รวม	๑๑๕.๑๗๑	๒๖๙	-	-	-
๓. ด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๗๖๔	๕	๐.๑๕๓	๑.๐๖๙	๐.๓๗
	ภายในกลุ่ม	๓๗.๗๔๘	๒๖๔	๐.๑๔๓	-	-
	รวม	๓๘.๕๑๒	๒๖๙	-	-	-
๔. ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	.๓๗๒	๕	๐.๐๗๔	๐.๗๔๗	๐.๕๘
	ภายในกลุ่ม	๒๖.๓๐๑	๒๖๔	๐.๑๐๐	-	-
	รวม	๒๖.๖๗๓	๒๖๙	-	-	-
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	๐.๔๔๒	๕	๐.๐๘๘	๐.๗๘๖	๐.๕๖
	ภายในกลุ่ม	๒๙.๗๒๓	๒๖๔	๐.๑๑๓	-	-
	รวม	๓๐.๑๖๕	๒๖๙	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

จากตารางที่ ๔.๙ พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบ การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามระดับชั้น พบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ ๐.๐๕ ซึ่งปฏิเสธและไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ยกเว้น ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ที่มีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ ๐.๐๔* ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธีของ Scheffe ดังตารางที่ ๔.๑๐

ตารางที่ ๔.๑๐ แสดงการเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง จำแนกตามระดับชั้น เป็นรายคู่

ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ($\bar{x}=๔.๓๘$)	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ($\bar{x}=๔.๔๒$)	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ($\bar{x}=๔.๓๐$)	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ($\bar{x}=๔.๔๐$)	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ($\bar{x}=๔.๒๐$)	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ($\bar{x}=๔.๕๘$)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ($\bar{x}=๔.๓๘$)	-	-.๐๔๒	.๐๗๗	-.๐๒๓	.๑๗๕	-.๑๙๘
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ($\bar{x}=๔.๔๒$)	-	-	.๑๑๙	.๐๑๙	.๒๑๓*	-.๑๕๖
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ($\bar{x}=๔.๓๐$)	-	-	-	-.๑๐๐	.๐๙๙	-.๒๗๕*
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ($\bar{x}=๔.๔๐$)	-	-	-	-	.๑๙๘	-.๑๗๕
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ($\bar{x}=๔.๒๐$)	-	-	-	-	-	-.๓๗๕*
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ($\bar{x}=๔.๕๘$)	-	-	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

จากตารางที่ ๔.๑๐ พบว่า แสดงการเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง จำแนกตามระดับชั้น เป็นรายคู่ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ กับนักเรียนที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักเรียนที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ กับนักเรียนที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักเรียนที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ กับนักเรียนที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยนักเรียนที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีระดับความคิดเห็น น้อยกว่านักเรียนที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

ตารางที่ ๔.๑๑ แสดงการเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม

การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง	แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
๑. ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๙๖๖	๔	๐.๒๔๒	๐.๙๖๙	๐.๔๒
	ภายในกลุ่ม	๖๖.๐๕๗	๒๖๕	๐.๒๔๙	-	-
	รวม	๖๗.๐๒๔	๒๖๙	-	-	-
๒. ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๐๒	๔	๐.๐๕๐	๐.๑๑๖	๐.๙๗
	ภายในกลุ่ม	๑๑๔.๙๖๙	๒๖๕	๐.๔๓๔	-	-
	รวม	๑๑๕.๑๗๑	๒๖๙	-	-	-
๓. ด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๒๖	๔	๐.๐๕๗	๐.๓๙๒	๐.๘๑
	ภายในกลุ่ม	๓๘.๒๘๖	๒๖๕	๐.๑๔๔	-	-
	รวม	๓๘.๕๑๒	๒๖๙	-	-	-
๔. ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๖๗	๔	๐.๐๖๗	๐.๖๗๐	๐.๖๑
	ภายในกลุ่ม	๒๖.๔๐๖	๒๖๕	๐.๑๐๐	-	-
	รวม	๒๖.๖๗๓	๒๖๙	-	-	-
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	๐.๓๙๕	๔	๐.๐๙๙	๐.๘๗๙	๐.๔๗
	ภายในกลุ่ม	๒๙.๗๗๑	๒๖๕	๐.๑๑๒	-	-
	รวม	๓๐.๑๖๕	๒๖๙	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

จากตารางที่ ๔.๑๑ พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบ การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ ๐.๐๕ ซึ่งปฏิเสธและไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ ๔.๑๒ แสดงการเปรียบเทียบการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามภูมิลำเนา

การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง	แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
๑. ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๒.๖๘๑	๖	๐.๔๔๗	๑.๘๒๖	๐.๐๙
	ภายในกลุ่ม	๖๔.๓๔๓	๒๖๓	๐.๒๔๕	-	-
	รวม	๖๗.๐๒๔	๒๖๙	-	-	-
๒. ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๓.๘๖๓	๖	๐.๖๔๔	๑.๕๒๑	๐.๑๗
	ภายในกลุ่ม	๑๑๑.๓๐๘	๒๖๓	๐.๔๒๓	-	-
	รวม	๑๑๕.๑๗๑	๒๖๙	-	-	-
๓. ด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๑.๓๓๘	๖	๐.๒๒๓	๑.๕๗๘	๐.๑๕
	ภายในกลุ่ม	๓๗.๑๗๔	๒๖๓	๐.๑๔๑	-	-
	รวม	๓๘.๕๑๒	๒๖๙	-	-	-
๔. ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๐๔	๖	๐.๐๓๔	๐.๓๓๘	๐.๙๑
	ภายในกลุ่ม	๒๖.๔๖๙	๒๖๓	๐.๑๐๑	-	-
	รวม	๒๖.๖๗๓	๒๖๙	-	-	-
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	๐.๙๕๓	๖	๐.๑๕๙	๑.๔๓๐	๐.๒๐
	ภายในกลุ่ม	๒๙.๒๑๒	๒๖๓	๐.๑๑๑	-	-
	รวม	๓๐.๑๖๕	๒๖๙	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

จากตารางที่ ๔.๑๒ พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบ การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามภูมิลำเนา พบว่า นักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ ๐.๐๕ ซึ่งปฏิเสธและไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

๔.๔ ข้อเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา

ข้อเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา ๔ ด้าน ได้แก่ ๑. ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ๒. ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ๓. ด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ๔. ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผู้วิจัยสามารถสรุปวิเคราะห์ได้ดังนี้

๔.๔.๑ ด้านหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ครูควรใช้หลักสูตรแกนกลางที่ใช้ในการจัดการสอนในทุกรายวิชาในโรงเรียน พระปรีดีธรรมให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาในหนังสือเรียนมากขึ้น และครูควรมีการใช้หลักสูตรท้องถิ่นมาสอนเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งสถานที่ต่างๆ ในจังหวัดนครราชสีมา เพื่อให้ครอบคลุมในรายวิชาต่าง ๆ รวมไปถึงการจัดการศึกษา ให้นักเรียนได้เกิดการนำตนเองให้ต่อยอดความรู้ที่มีอยู่ในหลักสูตรไปใช้ในชีวิตจริงได้

๔.๔.๒ ด้านการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ครูควรมีเทคนิควิธีการสอนที่น่าสนใจ ตื่นเต้น ไม่น่าเบื่อ และสร้างบรรยากาศการเรียน กระตุ้นผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่ได้เตรียมไว้โดยอาจมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์ที่เป็นจริง นอกจากนี้ ควรสร้างความคุ้นเคยและความเป็นกันเองกับผู้เรียน เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความกดดัน ไม่ตึงเครียดจนเกินไป เปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัยในทุกวิชา และได้มีการชี้แนะแนวทางการหาความรู้ การสืบค้นข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ด้วยการนำตนเอง

๔.๔.๓ ด้านสื่อการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ครูควรพัฒนารูปแบบการสอนของตนเองอยู่เสมอ เลือกสื่อการสอนเพื่อใช้ในการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุดผลิตสื่อการเรียนการสอนให้มีความทันสมัยและมีความหลากหลาย สามารถช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับนักเรียนทำให้เกิดความสนุกและไม่เบื่อหน่ายการเรียน ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น ทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์อันดีในระหว่างนักเรียนด้วยกันเองและกับครู ควรครูเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ดีในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยการนำตนเอง

๔.๔.๔ ด้านการวัดและการประเมินผลส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ครูควรมีเทคนิควิธีการที่มีความหลากหลายในการวัดและการประเมินผลมีความยุติธรรมเที่ยงตรง มีการสังเกตพฤติกรรม การร่วมกิจกรรม การทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียน โดยการประเมินผลตามสภาพจริงมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมนักเรียนแต่ละคน ประเมินนักเรียนจากการสังเกตพฤติกรรมจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับบริบทของนักเรียนแต่ละคน และแนะนำให้ผู้เรียนนำผลการประเมินมาปรับปรุงและพัฒนาการเรียนของนักเรียน

สรุปข้อเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปรีดีธรรม จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ครูผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่มีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเอง รวมไปถึงการนำหลักสูตรท้องถิ่นมาสอนเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งสถานที่ต่างๆ ให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่ได้เตรียมไว้โดยอาจมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์ที่เป็นจริง สอนอย่างเป็นกันเองนักเรียนจะได้การเรียนรู้อย่างเต็มที่ ใช้สื่อการสอนเพื่อใช้ในการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุดผลิตสื่อการเรียนการสอนให้มีความทันสมัยและมีความหลากหลาย สามารถช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับนักเรียนทำให้เกิดความสนุกและไม่เบื่อหน่ายการเรียน การวัดและการประเมินผลมีความยุติธรรมเที่ยงตรง โดยการประเมินผลตามสภาพจริงมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมนักเรียนแต่ละคน

๔.๕ องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง “การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม จังหวัดนครราชสีมา” พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอน โดยการนำหลักสูตรไปสอนนักเรียนเกิดการรู้และเข้าใจในเนื้อหารายวิชามากขึ้น มีการนำหลักสูตรท้องถิ่นมาสอนเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งสถานที่ต่างๆ ครูผู้สอนมีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย บางครั้งก็ใช้สื่อการสอนมาช่วยให้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจมากขึ้น เลือกใช้สื่อการสอนเพื่อใช้ในการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุดผลิตสื่อการเรียนการสอนให้มีความทันสมัยและมีความหลากหลาย ให้เกิดทักษะทางด้านการดู การฟัง การคิด ไม่ให้เกิดความน่าเบื่อและในการวัดผลประเมินผลของนักเรียนครูได้ประเมินผลตามสภาพจริงมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมนักเรียนแต่ละคน สะท้อนให้เห็นผลการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร เพราะการจัดการศึกษาที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒